

**ALEXANDER
GORKOW**

DETI

POSLOUCHAJÍ

PINK

FLOYD

≡ KNIHA ZLIN

Děti poslouchají Pink Floyd

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

☰ KNIHA ZLIN

Alexander Gorkow
Děti poslouchají Pink Floyd – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DĚTI POSLOUCHAJÍ PINK FLOYD

**ALEXANDER
GORKOW**

**DĚTI
POSLOUCHAJÍ
PINK
FLOYD**

≡ KNIHA ZLIN

PŘELOŽILA MARIE VOslÁŘOVÁ

Překladatelka děkuje Ministerstvu zahraničí
Spolkové republiky Německo a Evropskému
překladatelskému kolegiu Straelen za stipendium
a možnost pracovního pobytu, během něhož
byl překlad dokončen.

Věnováno Marku Lieberbergovi

*One of these days I am going
to cut you into little pieces*

PF, 1971

MANUELA

Na základní škole ve Witzfeldově ulici stojí paní učitelka vedle naší lavice značky Casala, vnímám ji jen nejasně, stojí na okraji světa, nedívám se totiž jejím směrem, ale oknem na oblohu a čekám, až se nahoře zjeví pyramida. Je to otázka soustředění. Když se budu dost snažit, tak tu pyramidu na obloze uvidím a bude to znamenat: kontakt s Pink Floyd navázán. Vedle mě v lavici sedí Hubertus Irenäus Wendtland. „Hubiho“ Wendtlanda k nám poslali ze zvláštní školy, do třídy ho dovedla jeho matka a odevzdala ho u nás. Teď jde o to, vysvětlila nám paní učitelka, abychom se s Hubim promíchali.

Hubi Wendtland na straně do uličky, já u okna.

Paní učitelka stojí v uličce vedle Hubiho, který si rukama zakrývá obličej, protože tuší, že se k něčemu schyluje.

Každé ráno se školou plazí únava z těžkého železa, už od prvního zazvonění, kdy sbor jasných hlásků zaúpí: „Dobré ráno, paní učitelko.“ Pnutí v čelistech, zívání, pálení očí, nehybný čas v hustém vzduchu. Na rozdíl od otce si nemůžu zajít domů na chvíli zdřímnout a pak se zase odpočatý vrátit (zlost kvůli této nespravedlnosti, nespokojenost, která se v dítěti pár vteřin zmítá

a lechtá ho zevnitř). Nakláním se ze židle a pod deskou lavice, pod háčkem s věcmi na tělocvik, si prohlížím černý trojúhelníkový štítek kolínského výrobce školního nábytku Casala.

Teď, dnešního dne, sedím rovně a dívám se z okna, přelétnu očima Schmillovo květinářství a pak pohled zvednu. Upřu ho mezi mraky, protože jedině ten, kdo se dívá pořádně a doopravdy vytrvale, ten vidí. Ví, že se na obloze pyramida s bílým světlem a barvami duhy opravdu může zhmotnit. Při usilovném soustředění vznikají v atmosféře důležité vibrace, umožňující spojení s Pink Floyd v Londýně, s těmi čtyřmi vážnými muži, kteří všechno pochopili.

Na začátku školního roku jsme dostali za úkol rozdělit se do dvojic tak, že si každé dítě najde jiné dítě a bude dotyčné dítě jistit tím, že se s ním ruku v ruce postaví ke schodům do prvního patra. Ze všeho nejdůležitější je řád, rozdělování a klid. Ředitel, velký, starý muž v tmavozeleném obleku, volal hned první den přes školní dvůr: „Škola je řád!“ Bylo to velice působivé. Na dvoře stály seřazené čtyři první třídy, mžourali jsme proti sluníčku na ředitele, který si našel stín pod kaštanem na kraji dvora. Motto následujících let pronesl hned třikrát za sebou: „Škola je řád!“ Pozvedl hlavu a zadíval se do vzduchu, jako by sledoval trasu nějakého ptáka. Pak upřel pohled na děti, upřel ho na mě, byl jsem si tím jist. Od pupíku se mi tělem ve vlnách šířila

informace, že to musím vydržet, dokud nebude po všem a pohled obra v zeleném se nezaměří na jiné z dětí. Dýchej.

V prvních letech jsem do třídy chodil za ruku s Claudette. Claudette mi připadala spolehlivá a krásná. S ní bylo vždycky všechno rovnoměrné, bez začátku a bez konce, dalo se v klidu dýchat. Často se usmívala, jako by cosi věděla, jako by dostala nějakou zprávu, o které zatím nesměla mluvit. To skryté vědění v ní probouzelo klid a ohleduplnost, zatímco ostatní z Büderichu nikdy nešli pro ránu daleko. Claudette působila jako ztělesnění dívek z knih, ze kterých mi večer četl otec. Byly to šikovné kouzelné bytosti, které však v příbězích končily otrávené, upálené nebo sežrané vlkem. Mým úkolem bylo pečovat o Claudette a chránit ji před monstry, i když ve skutečnosti pečovala hlavně ona o mě. Připomínala mi, že mám dýchat. Kdo nedýchá, spadne na zem.

Když jste do malé čtvercové dílničky pana le Brona na plácku zvaném Německý roh dovedli kolo a řekli jste: „Dobrý den, pane le Bron, mám něco s blatní...“, pan le Bron se uvnitř hned rozkřičel. Pan le Bron byl pokaždé příčinou zadržování dechu. Přestával jsem dýchat, sotva jsem ho uviděl. Kolo nechej venku, řval z dílny, nemám místo. Taková nehoráznost, cpát se s kolem dovnitř, hybaj ven. Následně pan le Bron sešel po červených kamenných schodech na ulici a kopl do napůl

uvolněného blatníku. Důležité bylo kopat do blatníku tak dlouho, dokud neodpadl. Všichni, kdo na Německém rohu nakupovali nebo tam jen tak postávali, protože den byl dlouhý a v televizi ještě nic neběželo, přihlíželi, aby o něco nepřišli. Hele, co se to zas u le Brona před dílnou děje.

Pan le Bron křičel, jak prý to moje značkové kolo vypadá, jak je to moje značkové kolo špinavé. Co by asi na stav mého značkového kola řekli rodiče, copak není teprve pár let staré, jsou snad rodiče boháči? Chvíli po něm vyběhl z dílny, kterou úzká, žlutě vykachličkovaná chodba propojovala s kuchyní, Richard le Bron, spolužák z vedlejší třídy s tvrdou palicí a nemotornýma rukama. Teď se do kola pustil i on. Volal: „Jak ti tam visí to světlo? Taky ti za chvíli upadne.“ Pan le Bron zmizel v dílně, produsal mezi žlutými obkladačkami do kuchyně, vrátil se s lahví diebelse a knihou objednávek (mastné, precizní otisky prstů v ušmudlaném sešitě), a Richard zatím venku dál kopal do mého kola, až se konečně odporučelo i světlo a zůstalo na drátě viset z řídítek. Škoda značkového kola, teď bude muset jeho otec opravovat ještě i světlo.

Na začátku nového školního roku nařídila paní učitelka, aby se děti promíchaly. Některé plakaly, další křičely, já nechápal, co to má znamenat, promíchat se, vždyť už se mezi nás přimíchal Hubi. Vzal jsem Claudette za ruku a zadržel jsem dech. „Dýchej,“ zašeptala, „nebo to řeknu tvojí mámě.“ Vyprostila svou ruku z mojí, došla

k paní učitelce, přátelsky s ní probrala situaci, paní učitelka zavrtěla hlavou, Claudette se ke mně vrátila.

„Nedá se nic dělat. Letos budeš chodit s Hubim.“

Hubi Wendtland a já jsme k sobě nevzrušeně zamířili davem, který se rychle třídil ve změti napjatých těl, zaťatých pěstí a napřažených dlaní. Konečně jsme oba stáli pod schody, nejdřív se na mě podíval, pak se zasmál a jeho ruka zašátrala po mé. Nepředpokládal jsem, že by mi chtěl jednu vrazit, Hubi ještě nikdy nikomu nic neudělal. Když naopak rány, facky nebo ohníčky, případně rovnou všechno dohromady, schytával on sám, sedl si vždycky na bobek, schoulil se do klubíčka a čekal, až bude po všem. Někdy u toho brečel, jindy ne, občas zdola něco vykřikoval ve svém jazyce.

„Prosím, zanechte toho!“ Anebo: „Zatroleně!“

Richarda le Brona tohle Hubiho vyjadřování pokaždé ještě víc rozzuřilo. Ostatní děti utvořily kruh, uprostřed dřepěl schoulený Hubi, nad ním mlátič, nejčastěji Richard le Bron, peklo ročníku, spolu s „Tankofrankem“ (Frankem Schmellerkampem), což byl Richardův poskok. Někdy Richard začal Hubiho tlouct do hlavy, Tankofrank vykřikl: „Ohníčkář jde na věc!“ a začal Hubimu kroutit kůži na předloktích, kterými si chránil hlavu, a ten zdola volal jako z jeskyně: „Zadržte!“ Když se do toho někdo vložil, Richard na něj zařval: „Jestli to vykecáš, můj táta tě zamkne v dílně!“ Tankofrank se přidal: „Přesně!“, jeho otec byl velké zvíře ve zbrojovce Rheinmetall.

Člověk nikdy neudělal chybu, když se Richardovi s Tankofrankem klidil z cesty.

Hubi byl, jak se říkávalo, *mongol*. Byl *nebohý chlapec*, neboli nikdy nevíš, co se mu vylíhne v hlavě, nemluvě o podivných hláškách, které znova a znova sestavoval z výrazů, jaké jsme do té doby nikdy neslyšeli, a pokud ano, tak jen od rodičů, jako „dbát“ nebo „mít na zřeteli“.

Hubi k nám přišel v půlce druhé třídy, venku sněžilo, na stole paní učitelky ležel adventní věnec se čtyřmi svíčkami, dvěma zapálenými, a papírový tácek plný sušenek. Svět nebyl prozářený jako v létě. Byla zima a vlhko, ve třídě sálalo mizerné topení, ty zatracené svíčky neustále odhořivaly a jehličí opadávalo. Na podlaze tály kaluže našlapaného sněhu, z nosů tekly nudle, samé kýchání a pokašlávání, drobné, mokré rukavice, a když byly děti hodné, mohly si po zvonění vybrat jednu sušenku a odnést si ji na přestávku.

Jednoho takového dne tedy Hubiho paní Wendtlandová, jeho přívětivá a plačící matka, doručila k našim dveřím jako nějakou zásilku. Paní Wendtlandová vypadala úplně jinak než Hubi, jako by buď ona, nebo on pocházeli z jiné planety, díval jsem se střídavě na něho a na ni. Hubi stál ve dveřích a my jsme si ho prohlíželi, občas pošoupl pravou nohu, pak zase levou. Nepřipomínal přímo Japonce, ale vypadal, jako by si do něj nějaký Japonec vlezl. Paní Wendtlandová se přitom ničím nelišila od ostatních žen z Buderichu. O vzhledu Japonců jsem něco věděl, protože jich v našich ulicích bydlelo dost, japonské děti chodily do školy do Düsseldorfu. Hubi se na třídu usmál, pošoupl pravou nohu, pak levou, paní Wendtlandová ho

zezadu objala a spojila ruce před jeho hrudníkem. Potom vzlykla. Mlčky jsme na paní Wendtlandovou hleděli.

Paní učitelka ji šla vyprovodit, ještě jednou jsme Hubiho matku uslyšeli za dveřmi zanaříkat, ale když pak učitelka pro jistotu znova vyhlédla ven, byla paní Wendtlandová ta tam.

„Už je pryč,“ oznámila paní učitelka a zavřela dveře. Usmála se na Hubiho, promnula si ruce a Hubi pronesl: „Tímto jsem tedy odkázán sám na sebe.“ Dlouhými kroky došel do poslední řady k narušené Ingeborg Wermelsdonkové, která do té doby seděla sama. Všichni se vrtěli, povídali si a ohlíželi se po něm. Paní učitelka pravila, že Hubertus Irenäus Wendtland je dítě jako každé jiné.

Hubi objal a políbil Ingeborg, ona se po něm ohnala. Paní učitelka musela zachraňovat situaci, pak si pospíšila zpátky k tabuli. Hubi se hned začal projevovat, křičel, že se odted každý den po vyučování postará, aby byly zvednuté všechny židle, takže paní uklízečka bude moct pěkně navoskovat podlahu.

„Huberte, děkujeme, ale u nás má každé dítě za úkol zvednout si po poslední hodině židli samo.“

„Zvednu všechny židle, aby paní uklízečka mohla pěkně navoskovat podlahu, paní učitelko. *Na svou osobní zodpovědnost.*“

„Huberte, děkujeme, ale u nás má každé dítě za úkol zvednout si po poslední hodině židli samo.“

„Zvednu všechny židle, aby paní uklízečka mohla pěkně navoskovat podlahu, paní učitelko. *Na svou osobní zodpovědnost,*“ zakřičel znova Hubi.

„Huberte!“ houkla paní učitelka.

Hubi Wendtland sklouzl ze židle, začal bušit pěstí do podlahy a ječel: „Pohár přetekl!“ Tohle prý přestává všechno, už to dál nevydrží, kde je matka, chce domů.

Od té doby směl Hubi Wendtland v poledne pokaždé počkat, až děti opustí třídu. Paní učitelka se na něj usmála: „Tak, Huberte, do toho.“ Děti vyšly ven, některé se z chodby ještě ohlížely do třídy. „Prosím, Hubi!“ vyzvala ho paní učitelka. Hubi začal od jejího stolu, postupně sundal každou židli z lavice a postavil ji na zem, vždy ve stejné vzdálenosti od stolu. Když byl hotov, udělal si přestávku. Zhluboka oddechoval. Potom opět začal vepředu a zase všechny židle pečlivě zdvihl na lavice. Kontroloval, jestli neleží nakřivo, aby nespadly, kdyby o ně paní uklízečka při voskování zavadila. Nakonec obhlédl místnost, jestli všechno odpovídá jeho představám, a podíval se ke dveřím na hodiny. Pokaždé zvolal: „Ó, dnes jsem se ale opozdil!“ a vyřítil se ven.

Na začátku nového školního roku vzadu opět jedno dítě přebývalo, paní učitelka nás rozdělila a poslední z dětí, Ingeborg Wermelsdonková, si nikoho nenašlo, koho by si taky Ingeborg měla najít, když dětí bylo třiadvacet a už se utvořilo jedenáct dvojic, proto Ingeborg nadále směla, stejně jako minulý rok, po velké přestávce chodit po schodech s paní učitelkou, načež zamířila do své lavice v poslední řadě.

Od té doby tedy před první hodinou a taky na konci první velké přestávky čekám pod schody na Hubiho, pak se musíme ve dvojestupu po zatočeném schodišti přesunout do prvního patra k naší třídě. Paní učitelka vysvětluje rodičům, že *do třídního kolektivu byl přijat jeden mongoloid* a ještě Onur, Turek. Ten přišel na svět na louce u Rýna, když se jeho rodiče s jeho čtyřmi sourozenci a taky strejdy a tetami vydali na procházku směrem na Lörick, takže každou chvíli pokřikoval: „Já se narodil u Rýna, přímo u řeky!“

O původu Ingeboržiny poruchy jsme neměli jasno, ale byla opravdu drsná. Když jsem doma řekl: „Ingeborg je padlá na hlavu“, matka, otec i sestra zároveň mě napomínali: „To se neříká.“ Podle sestry se po Buderichu vykládalo, že Ingeborg je sice dcerou své matky Annemarie Wermelsdonkové, ale ne *pokrevním dítětem* svého otce Horsta Wermelsdonka z firmy „Mandl, čistírna a opravy oděvů Wermelsdonk“. Zřejmě prý byla dcerou paní Wermelsdonkové a bratrance paní Wermelsdonkové z Eifelu. Otcem Ingeborg by tím pádem byl syn sestry matky paní Wermelsdonkové. Jedna část rodiny se stará o čistírnu u nás v Buderichu, druhá, tedy větev Ingeboržina otce, o krejčovství a správkárnu oděvů v eifelském Prümü. Pokud si v Buderichu u pana a paní Wermelsdonkových necháte zúžit kalhoty, nejdřív je odvezou do Eifelu k bratranci paní Wermelsdonkové, pravděpodobnému otci Ingeborg. Po návratu z Eifelu vám pak kalhoty v Buderichu ještě vyčistí. Ingeboržina matka paní Wermelsdonková říká,